

A PLETYKÁLÁS ROMBOLO HATÁSAI

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2025. május 11.

Szeretném a mai napon folytatni azt a tanítássorozatot, amit elkezdtem pár alkalommal ezelőtt. A szavakról volt szó, a beszédéről, arról, hogy mennyire fontos, hogy mit beszélünk, hogy hogyan beszélünk, hogyan használjuk a szavainkat, milyen szívből jönnek ki ezek a szavak, hogyan forgatjuk a szavakat a szánkban.

De ahogy az elmúlt alkalommal is hallhattad, túlmutat ez azon, hogy van valami megtanult szöveg, vagy egy betanult imádság a szánkban, mert nem csupán az a fontos, hogy mi jön ki a szádon, hanem legalább annyira fontos, ha nem fontosabb az, hogy milyen szívből jön az elő. Hogy milyen indíték van benned, milyen motiváció van benned és mi az egésznek a gyökere, a forrása. Úgyhogy a mai napon is erről lesz szó, bár egy kicsit specifikusan fogunk beszélni erről, mert vannak olyan dolgok, vannak olyan szavak, vannak olyan mindannyiunkat érintő kísértések, amelyekkel szembesültünk már, voltunk mi is az okozója, vagy akár fültanúja, mert a mai napon a pletykálásról szeretnék beszélni. A pletykálásról és nem is értem, hogy miért mosolyogtok ennyire. Olyan dolog ez a gyülekezetben, de minden egyes közösségben, nemcsak egy keresztény gyülekezetben, amely gyakorlatilag ebben a világkorszakban elkerülhetetlen. Ami miatt az emberek pletykálnak és ami miatt az emberek információkat adnak tovább úgy, hogy senki nem kérte meg őket, az nagyon sok mindentől fakadhat és az, hogy az ember befogja a száját, megtanulja befogni a száját és, hogy az ember odafigyel arra, hogy amit hall, az nála is maradjon, ne menjen tovább.

Ez alapvetően abból is fakad, hogy mennyire tudja az ember megtartóztatni magát, hogy mennyire képes önuralmat gyakorolni és az az önuralom, önkontroll, amiről beszélek, ami szükséges ahhoz, hogy ez az erény bennünk legyen, ez az egyik legnehezebben kivitelezhető dolog. Az ember személyes, egyéni életének a jellemét tekintve az egyik központi helyen szereplő dolog ez. Mindenkinek van jelleme, nincs olyan ember, akinek ne lenne. Mindenkinek van önkontrollja, vagy mindenkinek van olyan önkontrollja, ami nagyon-nagyon gyenge, szakadozott láncokon, vagy köteleken áll és szinte észre sem vehető. Valaki nem tudja megállni azt, hogy mi a mérték az italnál. Valaki nem tudja megállni azt, hogy mi a mérték az ételnél. Valaki nem tudja megállni azt, hogy ha valami információ eljut hozzá, azt ne adja tovább és a pletykálás a Bibliában sehol, egyetlen egy helyen sem szerepel pozitív kicsengéssel. Sehol nem szerepel úgy, hogy ez követendő példa lenne, hanem az Ószövetség és az Újszövetség is egy olyan bűnnek nevezi, amely a nyelv bűne és ugye tudjátok azt, hogy a mi közösségünk nem egy bűn központú gyülekezet, nem a bűnről és nem a bűn mélységeiről szoktunk tanítani, de Jakab apostol úgy fogalmazott a levelének a harmadik fejezetében, a második versében, hogy:

Jakab 3,2.

2. Mert mindnyájan sok dologban vétkezünk. Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzabolázni.

Nehogy azt gondoljátok, hogy a pletykálás egy-egy idős hölgynek a privilégiuma. Nehogy azt gondoljátok, hogy a középkorúak, vagy a fiatalok nem fertőződtek meg ezzel. Amikor a biblitáborba megyünk és egyre jobban megismerjük majd ott egymást, oda nem azért megyünk, hogy minél több információt megtudjunk másokról, azért, hogy a kíváncsiságunkat ki tudjuk elégíteni és azt tovább tudjuk adni másoknak. Azt mondja a Biblia, hogy mindannyiunkban van érték, hiszen Jézus meghalt értünk, értékesnek tartott bennünket, de itt Jakab mondja, aki Jézus féltestvére volt, együtt nőttek fel kicsi gyerekkoruktól kezdve, hogy mindannyian vétkezünk. Azt mondja, aki a szájával nem vétkezik, az tökéletes ember. Aki a szájával nem vétkezik.

Az elmúlt alkalom tanításait meghallgatva tudod azt, hogy ebben sok minden benne van. Ennek egy kis szelete a pletykálkodás, ami nem más, mint olyan információ a birtokodban, amit elmondasz azért, mert nincs jelen az, akiről szól, de nem mondanád el, ha ott állna melletted. Mindannyian kerültünk már veszélyes, ingoványos területre ezzel kapcsolatban és mindannyian

voltunk már úgy, hogy hallottunk valamit és megkérdezted a másikat, hogy te hallottad ezt? Tudtad ezt? Ha nem is feltétlenül így és nem is feltétlenül direkt, de van az emberben egy zsigeri vágy, kívánság egyébként erre, mert az alaptermészete nagyon sok embernek az, hogy kíváncsi. Kíváncsi az információra. Kíváncsi arra, hogy mi van a háttérben. Mi van azzal az emberrel. Az apró részletek, főleg a szaftos részletek, főleg, ami nem tisztességes, ami nem szép, az érdekel. Nem az érdekel, hogy valaki áldott és gyümölcsöző és jól megy neki és nem az érdekel, hogy mi az, amit el lehetne tanulni tőle, hogy mitől ilyen áldott és sikeres a családja, a vállalkozása, az élete, a szolgálata. Nem ez érdekel, hanem az, hogy valamit elrontott-e? Van valami hiba? Van valami kis kérdőjel? Na, mi az? És a fülünk már viszket.

Tudod a fülviszketés egy betegség. Több minden oka lehet a fülviszketésnek fizikailag. Az a jó, hogy ha nem viszket a fülünk se fizikailag, se lelkileg, hogy kíváncsi lennél nagyon másnak a dolgaira. Vannak dolgok, amik csak rád tartoznak és nem szeretnéd, hogy ezt más is tudja. Vannak titkok, amik senkire nem tartoznak, csak rád. A te családotra, a te kis mikrokörnyezetedre, senkinek semmi köze hozzá. Nem szeretnéd, hogy ezt más tudja, ugye? Nem feltétlenül rossz titkokról beszélek, hanem vannak titkai az államnak is, vannak mondjuk katonai titkai, hadászati titkai, vannak a házasságban hálószoobatitkok, senkinek semmi köze hozzá, ugye? De mégis, amikor valaki másról van szó, akkor füledet odahajtod, hogy téged érdekel a másé. De amikor rólad derülne ki valami, nem szeretnéd, hogy az kitudódjon. De ha tudsz valami információt valaki másról, vagy tudunk valakiről valamit, akkor szeretjük azt meghallgatni.

Talán nagyon leborongolósan kezdtem, nem ez volt a céloom egyáltalán. Ne értsétek félre! Egyszerűen arról van szó, hogy mindannyian érintve vagyunk ebben és itt Jakab megfogalmazza, hogy a szavaink kordában tartása nem könnyű. Mert a szív teljessége a forrása szavainknak. Jézus ezt elég világosan elmondta, hogy a szív teljességéből szól a száj. Van egy mondás a szép ékes magyar beszédünkben, hogy ami a szívemen, az a számon. Hallotta mindenki ezt már, ugye? Talán mondtad is egy párszor. Jó ez? Jó dolog ez? Nem biztos. Nem tudom, hogy a nemzetközi nyelvben is így van-e, minden országnak megvan-e ugyanez a szólásmondása, bölcsessége? Nem is tudom, hogy bölcsességnek mondjam-e, de akkor, amikor jó dolgok vannak a szívedben, amikor jó dolgok vannak a bensődben, akkor jó, ha az a szádon van.

Jézus azt mondja, hogy a szívből fakadnak a gonosz dolgok is és nem az újjászületett szellemről beszélünk ilyenkor, hanem a meg nem újított lelkünkéről, a meg nem újított gondolkodásmódunkról, a meg nem újított jellemünkéről. Amikor ez van bennünk, akkor nem jó, ha az a számon van, mert akkor jön a zúgolódás, a panaszkodás, jön a káromkodás, jön a mások kibeszélése és egy csomó olyan dolog, amit a Biblia elég negatívan fogalmaz meg. Egy belső kényszerítő erő működik bennünk, hogy elmondjuk azt, ami bennünk van. Nem tudjuk a szívünket kordában tartani. Nem is ismerjük teljesen a saját szívünket sem. Nem feltétlenül tudjuk befogni mindig a szánkat, ezért meg kell ezt tanulni. Nem tudom, hányan kaptunk olyan nevelést gyerekkorunktól kezdődően, hogy válogassuk meg a szavainkat, hogy mit mondunk ki, hogyan fejezzük ki magunkat.

Példabeszédek 18,2.

2. Nem gyönyörködik a bolond az értelemben, hanem abban, hogy az ő szíve nyilvánvalóvá legyen.

Nem gyönyörködik a bolond az értelemben, hanem csak abban, hogy mindenképpen elmondja azt, ami a szívében van. És figyelj! Attól, hogy a Krisztusban vagy és újjászületettél, a szellemedbe bekerült Isten, a Szent Szellem a te szellemeddel együtt egy elegyet alkot, attól még a jelleted, keresztény jelleted nem változott meg. A belső embered, a szellemed igen, de a jellem változtatása a te kezeden van és, ha úgy viselkedünk, ahogy ez a majdnem háromezer éves tanítás mondja nekünk, mert pár évtized híján ez a mondat háromezer éves. A mai napon ugyanúgy él és ugyanúgy igazság, mint akkor, amikor Salamon, Izrael harmadik királya ezt mondta.

Nem gyönyörködik a bolond az értelemben, hanem abban, hogy az ő szíve mindenképpen ki legyen tárva, mindenképpen elmondja. Mindig el kell mondanunk mindent? Mindig el kell mondanunk, ami minket foglalkoztat? Mindig el kell mondanunk mindent, ami megértésünk van?

Mindig el kell mondanunk mindent, hogy mi történt velünk? Nagyon sokszor a bolond ember annyira ön- és énközpontú, hogy akkor is beszél, amikor nem kellene és amikor kell beszélni, akkor is úgy fogalmazza meg, hogy én vagyok annak a középpontja. Én hol jártam, én merre nyaraltam, énnekem milyen jó fizetés emelése volt, én, én, én, ez van a szívemen, ezt gondolom és ez a véleményem, ez az ítéletem, ez a kárhozzátásom és megvan a véleményem erről, meg arról, meg amarról.”

Úgy gondolom, hogy nagyon jó, ha nem egy dobozban élünk, amiből ki sem látunk és nincsen szabad elképzelésünk, szabad gondolkodásmódunk. Legyen! Legyél tájékozott az életben, legyél tájékozott a világban, a társadalomban, a kultúrában, a politikában, mindenben lehetsz tájékozott, de vigyázz arra, hogy mi jön ki a szádon! Nem csak azért, mert másoknak kárt okozhatsz ezzel, hanem azért, mert elárulod magad – eláruljuk magunkat. Bibliai meghatározással élve, ilyenkor nem bölcsek vagyunk, hanem bolondok. Nem tudom, én hányszor voltam már ezen megítélés alatt, hogy bolond módjára viselkedtem, vagy beszéltem. Nem számolgotam ezt és nincsenek strigulák húzva nekem erről, mert Jézus Krisztus vére ezt is orvosolta az én számomra, nincsen problémám Istennel és Neki sincs problémája velem, de egymásnak és saját magunknak sok problémát okozunk.

Mert itt van egy alapelv a Példabeszédek 30,32-ben:

Példabeszédek 30,32.

32. ... ha gonoszt gondoltál: kezedet szájadra vessed.

Nem kell mindenről véleményt formálni a szavaiddal. Nem kell mindenképpen szellőztetni azt, amit te gondolsz és ha kell, vagy ha mondjuk, akkor nagyon meg kell vizsgálnunk azt, hogy kinek és milyen módon mondjuk el. Ha van egy információd valamiről, akár jó, akár rossz, azt elmondod valakinek, az illető továbbadja, a másik is továbbadja. Még tovább kerül és mire öt-hat-tíz emberen keresztül megy, az információ annyira eltorzul, főleg, ha egy negatív információról van szó, annyira kifordul magából, hogy vagy az információt sekélyessé teszi és nem pontosan adja vissza, vagy pedig nagyon túlértékeli, vagy kiszínezi, mert az ember mindig hozzáteszi a saját lelkét, az érzéseit és úgy adja tovább. Nem szóról szóra mondod el, amit hallottál.

Nem tudom, emlékeztek-e, de szinte minden általános iskolai osztályban kellett ilyen játszani, mikor kicsik voltunk: sorba kellett állni az osztálynak és az első gyermek felolvasta egy szövegnek két-három bekezdését egy papírról magában. Odafordult a mellette álló gyerekekhez és belesúgta a fülébe, amit olvasott. Ez a gyerek odafordult a következő diákhoz és belesúgta a fülébe, amit hallott. Így végig kellett menni az egész osztályon és legvégén az utolsó gyerekeknek kellett elmondania, hogy mit hallott az előzőtől. Mikor elmondta, akkor egész máshogy volt már az az egész, mint ahogy az első gyermek felolvasta a papírról. Az információ torzul. Minél több emberen keresztül megy, annál inkább deformálódhat, mert nem úgy hallod, nem úgy érted, nem azt gondolod, amit az ember mondani akar.

A prédikációval ugyanígy van. Most itt vagytok és halljátok azt, amit mondok. Valaki így érti, valaki pedig úgy érti, nem egyformán értitek. Nekem van egy gondolatom, egy belső meggyőződése, hogy miért mondok valamit és tudom azt, hogy mit akarok azzal mondani, de hogy te pontosan azt érted-e, amit én mondok, amit én át akarok adni neked, erre nem tudok garanciát vállalni. Ez a te szíved, a te gondolataid, a te lelkiállapotod, a te velem való szimpátiád, vagy a felém irányuló megvetésednek is függvénye az, hogy mit hallasz ki abból, amit én mondok. Azt is gondolhatod, hogy hát igen, tudom kiről van szó. Három sorral mögöttem, arról az emberről van szó! Azt is gondolhatod, hogy Attila, rólam beszélsz! Engem kipredikálsz itt most mindenki előtt. Ki mit gondol, ettől függ. Ne mondd el, jó? Ne mondd el! Azt is gondolhatod, hogy ez Isten Igéje, ebből tanulni akarok és meg akarom érteni! Bizonyára hibáztam, de még egyszer nem akarok beleesni ebbe. Oda akarok figyelni mostantól kezdve tudatosan arra, hogyan élem az életemet ezen a területen is!

Tehát a Biblia azt mondja és ez mindannyiunkra igaz, hogy a bolond egyik ismertetőjele ez: mindenféleképpen azt akarja, hogy a szíve nyilvánvaló legyen. Itt nem mondja el, hogy ez a szívben lévő dolog jó, vagy rossz. Nem mondja azt, hogy nagyon rossz és gonosz és bűnös dolgokról van szó. Nem kell mindig mindent elmondani, még akkor sem, ha jó. Miért? Ki a legjobb példánk erre? Jézus Krisztus! Ő sem napi huszonnégy órában prédikált és tanított, hogy mindent elmondjon, ami a szívében van. Arról beszélt, annak beszélt, akkor beszélt, amikor kellett és amit kellett. Ez egy

művészet. Maga az élet is az és ezt tanulnunk kell. A bolond ember mindig szellőzteti a véleményét, akár jó, vagy akár rossz. Sokszor ez a szellőztetett vélemény egy üres beszéd, üres fecsegés meg locsogás.

Ami ennél súlyosabb az, amikor megy a gyülekezetben, vagy bármilyen közösségben a hírhordás. Azért megyek, hogy kémkedjek, hogy halljak valamit. Imakörbe azért megyek, hogy az ott elhangzó imakérések kapcsán információhoz jussak, hogy kinek mi a gondja-baja. Vannak sajnos olyan keresztény testvéreim, akiket nem kérek meg arra, hogy együtt imádkozzunk valakivel kapcsolatban, mert nem vagyok róla meggyőződve, hogy az köztünk marad. Ez a tény. Mert ő egyből elmondja egy harmadik személynek, negyediknek, ötödiknek, hogy „Te hallottad, hogy ennek és annak ilyen gondja, baja van és mi imádkoztunk érte?”. És megy tovább és az emberek nem mindig jóhiszeműek. Az emberek nem mindig jószándékúak. Pedig keresztényként jó szándékkal kell tennünk azt, amit teszünk.

Nagyon sokszor alaptalan szóbeszéd jön ki az emberek szájából, de ebben a bölcs emberek nem vesznek részt. A bölcs emberek nem partnerek ebben. Próbálok nagyon diszkréten fogalmazni. Ahogy én ezt magamnak leírtam és megfogalmaztam, nagyon erőteljes. Nem a kárhoztatás szava ez senki felé és nincs senki kipécézve ezzel kapcsolatban és nincs is napirenden ez senkivel kapcsolatban, hanem egy általános tanítás ez, amit évek óta szerettem volna valamilyen formában elmondani. Most ide értem, de kimondom! A pletykálgatás és akik pletykálgatnak, azok olyan gyenge emberek, akiket a testi kívánságuk irányít. Nem vagyunk időnként képesek arra, hogy befogjuk a szánkat, mert ahhoz az kellene, hogy megfeszítsük a testünket. Sokszor azt kellene gyakorolnunk, amire a Biblia felszólít minket, hogy a testünket tartsuk alávetésben. Azt is jelenti ez, hogy időnként nem azt csináljuk, amit akarunk. Időnként nem azt beszélünk, amit akarunk. Időnként ahhoz lenne kedvem, hogy átmenjek a szomszédba és belekiabáljam a kedves szomszédnak az arcába, hogy: „Zárd már le szombat délután öt órakor a kilencvenes évek diszkó zenéinek a bömböltetését!” Mert hétről hétre minden nyári délutánon megy a diszkózene. A lakóközösségben nem csak én hallgatom, hanem mindenki más is, de nem megyek át és nem csinálom ezt, mert tudom, hogy a jó szomszédi viszonyból jó szomszédi iszony lenne, és ezt nem akarom. Jóban vagyunk, és ha nagyon úgy van és zavar, akkor lehet, hogy megkérem, hogy: „Figyelj, most szeretnék én is kicsit kiülni a kertbe, mint ahogy te kiültél, de én inkább hallgatnám a rigók énekét, mint a mindenféle zenét.” Hogy jött ez most szóba, nem is tudom.

Azt hiszem, hogy erő kell ahhoz, hogy az ember a birtokába jutott információkat magában tartsa. Valakik között és valamilyen közösségekben van ennek kultúrája, de vannak gyülekezetek és közösségek, ahol oly mértékben fertőzött ezzel az emberek elméje, hogy azonnali hatállyal, az információ birtokában keresi azt, hogy kinek tudja ezt elmondani. Ha nincs ott az illető, akkor hívja telefonon és megy tovább az infó. Minél előbb, minél gyorsabban: „Tudtad? Hallottad? Hallottad, Attila miről prédikált? Engem meg téged prédikált ki vasárnap!”. Nem! Ez csak egy fiktív dolog, nincs erről szó. Hála Istennek nem tudom azt, hogy egymás között miket beszéltek.

De ez egy olyan dolog, amire oda kell figyelnünk, mert egy-egy olyan pletyka, egy-egy olyan információ, ami a félreértést még tetézi, még nagyobbá teszi, ezzel a gyülekezeti egységet tudja rombolni. A közösség lojalitását támadás alá helyezi. Az emberek eltökéltségét, hűségét megingatja, mert ezt hallottam, azt hallottam, aminek a fele sem igaz, de mégis hitelt érdemlően adjuk tovább és mondjuk, miközben csak egy poén volt, vagy egy vicc volt, vagy egy félreértés volt. De még ha száz százalékban igaz is a dolog, akkor sem feltétlenül kell neked azt tovább adnod. Olyan közösséget szeretne az Úr és mi is olyan közösséget szeretnénk, ahol érettek vagyunk ahhoz, hogy tudjuk, hogy kivel, mit és hogyan beszéljünk meg.

Mindannyiunk birtokába jutnak információk, jók is és kevésbé jók. Olyanok, amik a szemünkben a másikat felemelik és olyanok, amik a másikat egy kicsit a listánkon lejjebb húzzák. Vannak szavak, vannak mondatok, vannak infók, amik az embereket előttünk egy magas polcra helyezik és vannak olyanok, amik megalázzák a szemünk előtt. Az információ megalázza az illetőt előttünk. Úgy-

hogy oda kell tudatosan figyelni arra, hogy bármi jön velünk szembe, bármit hallunk, legyünk már azok az emberek, akik ennek az igazságtartalmát megvizsgáljuk, mielőtt bármit kezdünk vele!

Mielőtt elkezdenénk gondolkodni rajta, agyalni rajta, mielőtt elkezdenénk keseregni, vagy akár örvendezni rajta, vizsgáljuk meg az igazságtartalmát! Arról nem is beszélve, hogy mielőtt továbbadjuk vagy mielőtt bárkinek beszélünk bármiről is. Mi az igazságtartalma? Egy kellemetlen infó erről, egy szaftos titok, pletyka arról és mindjárt úgy érezzük, hogy az információ ismerete minket különlegessé tesz, mivel birtoklunk valamit, ami a másoknak nincs meg, nekem pedig van valamim és olyan fontosnak és olyan értékesnek gondoljuk magunkat ettől. Olyan különbnek érezzük magunkat. Nekem ez megvan, neked ez az infó nincs meg. Ezzel még úgy is vissza lehet élni, hogy tudd meg, hogy nekem van infóm, de nem mondom el! És akkor a másokban egyből ott a kíváncsiság. Milyen infód van?

Ilyenkor a testi keresztényt furdalja a kíváncsiság, már nagy lyuk van, hogy mi az, mi az? Töltsd be ezt az űrt a lelkemben, mondd már el, hogy mi az az infó! Így csöpögtetnek az emberek híreket, keresve azt, hogy ki hogyan reagál rá.

1Péter 4,8.

8. Mindenek előtt pedig legyetek hajlandók az egymás iránti buzgó szeretetre; mert a szeretet sok vétket elfedez.

Mindenekelőtt az egymás iránti buzgó szeretetre legyetek hajlandók. Ha nem tudod, hogy hogyan működik Isten szeretete, akkor olvasd el az 1Korinthus 13-t. Vajon, ha neked van valami viselt dolgod, feltételezzük azt Jézusról vagy az Atyáról, hogy ezen nevetgél a trónteremben az angyalokkal? Hogy ezt beszéli ki rólad a hátad mögött? Biztos vagyok benne, hogy nem. Tehát ez egy alapvetés.

Zsoltárok 34,12–13.

12. Ki az az ember, aki kívánja az életet, és szeret napokat, hogy jót láthasson?

13. Tartóztasd meg nyelvedet a gonosztól, és ajkadat a csalárd beszédétől.

Tartóztasd meg a szádát, az ajkaidat a csalárd beszédétől. Még ha a szívedben nincs is jó dolog, hanem elítélés van, kárhoztatás van, a szívedben vádlás van valaki iránt, mert ehhez idő kell sokszor, hogy ezt kezeljük magunkban, akkor is meg tudod tenni, hogy a szádra teszed a kezed és nem mondd ki.

Fájdalmas lesz, kínszenvedés lesz, mert a test, az ego, az én szenvedni fog, de ez az elhívásunk része, hogy alávetésben tartsuk magunkat. A burkolt kis célozgatások, a másik ember jellemének csorbítása, megvetéssel beszélés másokról és a mások viselt dolgainak a felhánytorgatása, tudod, hogy sátáni tulajdonság? Ez a sátántól ered. A pletykálgatás felbujtója maga a sátán. Tőle ered. Nagyon-nagyon komolyan beszél erről az Ige.

Gondolj csak bele, a kertben amikor azt sejtette, azt sugallta, azt manipulálta Éva fülébe a szavaival, hogy Isten igazából nem igazságos, Ő egy zsarnok, aki visszatart tőletek dolgokat és azért nem akarja, hogy egyél abból a gyümölcsből, mert akkor olyan leszel, mint Ő. Egy ilyen megkavart, fél igazságokkal teljes mondatot hozott, amivel gyakorlatilag rágalmazta Istent. Nem direktben mondta azt, hogy én most rágalmazom a te Istenedet és ezt csináld, hanem így jött az információ, ilyen csavarosan, ilyen ravaszul: csakugyan azt mondta? Csakugyan azt mondta a pásztor? Csakugyan azt mondta a melletted ülő? Csakugyan így értette? Csakugyan azt gondolta? Valóban te is ezt gondold?

Ez egy nagyon-nagyon veszélyes terep, mert könnyen becsapódhatunk. A sátán szavai külsőleg hasonlítanak az igazra, de mégsem azok. Ezeket a mézeshéjat, nyájas beszédeket rendkívül negatív szavakkal illeti az Újszövetség. Odáig elmegy az Újszövetség Igéje és nem a törvényt prédikálom, hogy azt mondja Pál, hogy a hízelkedő és nyájas emberektől, akik szakadásokat szítanak, távozz el, ne tartsál velük semmilyen közösséget, semmilyen kapcsolatot. Nagyon érdekes, nem?

A pletyka nem mindig teljes valótlanosság. A pletyka nem mindig olyan méreg, ami nyilvánvaló, nincs ráírva, hogy ez egy méreg és megmérgezi a lelket, hanem a pletyka egy olyan fél igazság, vagy nem teljes valóság, ami eltorzítja az igazságot, félremagyarázza a valóságot. Félremagyarázza, egy kicsit becsapva, egy kicsit megkeverve, egy kicsit kiszínezve, egy kicsit megtupírozva. A nők

tudják, hogy milyen az, amikor a haját feltupírozzák. Ugye? Amikor csak úgy simán rásimul a fejre, akkor egy kis fésűvel meg lehet tupírozni, hogy nagyobbnak tűnjön és szebb a hatás. A szavakkal ugyanezt meg lehet csinálni, hogy van egy igazság és akkor egy picit felnagyítjuk, egy picit kiszínezzük, egy kicsit hozzáteszünk, mert így értékesebbnek gondoljuk.

Nagyon sokszor a keresztények azért pletykálnak, mert helytelen az értékrendjük. Helytelen az értékrendünk akkor, ha a számunkra nem elsődleges helyen van a tisztesség. Helytelen az értékrendünk akkor, ha nem tartjuk tiszteletben a magánügy védelmét. Ha nem tartjuk tiszteletben, hogy vannak olyan dolgok, amelyek titok kategória, ami nem tartozik másra, csak arra az emberre, arra a csoportra, arra a közösségre, akiket érint.

Szokták ezt mondani, hogy a családi szennyest nem teregetjük ki mások elé. Értelemszerűen minden egyes családban megvannak a szép dolgok és lehet, hogy akár generációkra visszamenve vannak olyan dolgok, amik nem annyira szépek, mert történt valami olyan, ami nem feltétlenül szép dolog. Nem tartozik másra. A gyülekezetben van egy csomó dolog, ami magánjellegű a te életedben, nem tartozik a melletted ülőre, meg rám se. Viszont vannak olyan dolgok a gyülekezetben, amelyek mindannyiunkat érintenek, amelyek rád is, meg rám is tartoznak.

Például az rám tartozik, meg Istvánra, meg a vezetésre, ha valaki közületek furkálódik és hazugságokat terjeszt bárkiről a gyülekezetben, vagy akár rólunk. Akkor a te részedről nem pletyka, ha ezt elmondod nekünk, hanem ez az igazságos és ez a helyes. Nem árulkodsz ilyenkor, hanem a gyülekezet és a közösség védelme érdekében hozol egy jó döntést, hogy nyilvánvalóvá teszed. De nem kezded el kürtölni mindenkinek, hogy ez az ember ezt és ezt csinálja, hanem megbeszéled azzal, akivel ezt kell, adott esetben a vezetővel. Figyelj, ezt láttam, ezt tapasztaltam személyesen. Nem a második, harmadik, ötödik embertől hallottam, hanem személyesen jött hozzám az illető és ilyen ostoba butaságokat mondott. Mi erről a véleményed, pásztor? És akkor odamegyünk hozzá kettesben, vagy hármasban és rákérdezzük. Nem azért tesszük ezt, mert személyes, egyéni sérelmünk van, mert lehet engem egyénileg személyesen sérteni, nem nagyon fogok valószínűleg védekezni ellene. Úgysem lehet ezt kikerülni. Viszont, amikor a közösségről van szó, Isten ügyéről van szó, Krisztus Testéről van szó, azzal nekünk foglalkozni kell.

Volt olyan kedves testvérünk, évekkkel ezelőtt volt ez, aki állandóan zúgolódott, állandóan panaszkodott, minden tanítás után a mellette ülőknek mondta, hogy mi volt ezzel a baj, meg ez nem jó, az nem jó. Mondták neki, hogy miért csinálod ezt? Miért jó ez? Mondd el annak, aki szolgál, ha nem tetszik. Miért kell a többieket fertőzni ezzel az egyébként nem is valós és nem is jogos kritikával? Nem volt hajlandó megtérni, megváltozni. Akkor megkértük, hogy figyelj, akkor nem kell ide jönni. Ha egyébként sem tetszik itt a légkör, meg amit hallasz, akkor miért vagy itt? Megkértük, hogy akkor látogasson olyan gyülekezetet, ahol ezt tolerálják. Mi az a gyülekezet akarunk lenni, ahol védelmezzük egymást, védelmezzük egymásnak a lelkét, a meggyőződését. Bárki bejöhet közénk, most is vannak közöttünk kedves katolikus testvérek, akik követnek minket interneten évek óta. Isten hozott benneteket! Nyitottak vagyunk. De nem azért vannak ők sem itt, meg egyikőtök sem, hogy itt bomlást szítsatok, hanem azért, mert van egy közös pont az életünkben, az Úr Jézus Krisztus és amit Ő mond, az a lényeg és az a fontos, aminek alávetjük magunkat.

Nagyon sokszor van az, hogy a titkot kibeszéljük, de szeretnénk, ha titokban maradna, hogy azt mi beszéltük ki. Én mondom el az információt, de ne mondd el annak az illetőnek, hogy tőlem tudod! Na, ez a pletyka fészke, melegágya. Miért mondd el, ha nem vállalod, hogy ez tőled ered? Miért mondd el? Azért, mert önző az ember. Ez világiasság. Erről szólnak a tévében a szappanoperák, a furmánykodásról, a cselszövésről, a dramatizált pletykálkodásról, az ármánykodásról.

A másokról elmondott rossz információk az önigazult emberek lelkéről édesen csöpgögnék. Mert a róluk, vagy rólunk kialakult kép a másikhöz képest szebb és jobb és úgy gondoljuk, hogy ó, én nem vagyok olyan, mint az a másik! Hogy tehette ezt? Hogy viselkedhetett így? Hogy mondhatott ő ilyet? Én biztos nem csináltam volna ilyet. Ezzel gyakorlatilag a másik fölé emelem magam. Miközben nem voltunk ott, nem ismerjük a részleteket a másik ember életében, nem tudjuk, mi hogyan viselkedtünk volna. De Pál apostol elmondja, hogy amiben megítéled a másikat, te is ugyanabban bűnös

vagy. Úgyhogy érdekes ez az egész téma. Úgy hiszem, hogy a pletykára való odafigyelés legnagyobb oka a kíváncsiság, mert akarjuk hallani és akarjuk tudni az információt. Vannak dolgok tény, amiről tudnod kell, vannak dolgok, amikkel tisztában kell lenned azért, hogy objektív, átgondolt, jó döntést tudjál hozni. Vannak dolgok, amikről sok-sok információt be kell gyűjteni ahhoz, hogy meg tudj hozni a magad egyéni személyes döntését bizonyos dolgokkal kapcsolatban.

Hadd mondjak egy nagyon egyszerű példát. Vagytok nagyon sokan, akik évekig más közösségbe jártatok, de valamilyen oknál fogva már nem jártok oda, vagy nem jártatok oda évekig és kerestetek közösséget, kerestetek gyülekezetet. Nem jó bemenni egy közösségbe úgy, hogy nem ismerem azt a gyülekezetet. Ismerd meg, szerezz információt, gyere, beszélgessünk, hallgasd meg a tanításokat, nézz utánunk és egy csomó információt gyűjtsél össze, de olyat, ami igaz és akkor tudsz dönteni, hogy akarsz ide járni közénk, itt akarsz lojális lenni a vezetéshez, itt akarod az Urat szolgálni. Ehhez kellenek megfelelő információk és persze kell az is, hogy a szívedben ott legyen az isteni vezetés, az az elsődleges természetesen.

De egy közösség sem tökéletes. Minden gyülekezetnek megvan a múltja, jelene és a jövője is. A jó dolgokkal együtt az ember felvállalja azokat is, amik nem annyira tökéletesek akár. Tehát kell az információ. De vannak dolgok, amik egyszerűen nem ránk tartoznak, tehát nem releváns. Akarjuk tudni sokszor, akarjuk tudni az információt, viszket a fülünk. Olyan jól érezzük magunkat akkor, amikor valakiről valamit hallunk. Vagy nem így van? Azt hiszem, hogy minél érettebb és minél bölcsőbb az ember, annál inkább van úgy, hogy amikor hall valamit, akkor azt mondja magában, hogy jobb lett volna, ha ezt nem tudom. Jobb lett volna, ha ezt nem hallom. Az sem baj, ha egy információ eljut hozzád, ha rákérdezel, hogy te figyelj, ezt miért mondtad el nekem arról az emberről? Miért mondtad ezt nekem róla? Mi a célod ezzel?

Mert nagyon sokszor, ha hallunk valakitől egy harmadik személyről, az azért van, mert azt szeretné, hogy a mi látásmódunk, a mi hozzá való viszonyulásunk megváltozzon. Hogy ne szeressük már, ne tiszteljük már, ne becsüljük már annyira, ne gondoljuk, hogy ő milyen rendes ember, hanem tudjuk meg, hogy neki is vannak stiklijei.

Ezért nem baj, ha megkérdezed, ha valakiről rosszat hallottál, hogy ezt miért mondtad el? Az sem baj, ha megkérdezed, hogy ezt miért nem úgy mondd el, hogy itt áll mellettünk az az illető? Akkor is vállalod a véleményed? Ezeket vissza lehet kérdezni nyugodtan és meg fogod látni, ha ezt komolyan gondolod, hogy legközelebb nem megy oda hozzád pletykálni, mert nem vagy rá vevő.

Példabeszédek 10,18.

18. Gyűlöletet rejteget a hazug ajkú, és rágalmakat terjeszt az ostoba.

Példabeszédek 11,9.

9. Szájával rontja meg a képmutató felebarátját; de az igazak a tudás által megszabadulnak.

De ami a leginkább passzol talán a mai tanításhoz, az a 11. fejezet 13-as verse.

Példabeszédek 11,13.

13. A rágalmazó megjelenti a titkot; de a hűséges szellemű elfedezi a dolgot.

Tegyük ezt azért a helyére. Ezzel gyakorlatilag azt mondtam, hogy soha senkiről nem mondhatunk rosszat? Azt mondtam, hogy minden bűnt és minden bűnös dolgot el kell takarnunk? Egyáltalán nem ezt mondtam és egyáltalán nem ezt mondja az Ige sem. Sőt a 3Mózesben a 19. fejezet 16-tos versében van két egymást követő igevers, amit jó, ha az ember olvas és meg is ért.

3Mózes 19,16.

16. Ne járj rágalmazóként a te néped között; ne támadj fel a te felebarátodnak vére ellen. Én vagyok az Úr.

17. Ne gyűlöld a te atyádfiát szívedben; fedd meg a te felebarátodat nyilván, hogy ne viseljed az ő bűnének terhét.

A rágalmazó itt pletykálkodót jelent. Azt mondja a 17-es vers, hogy nyilvánosan fedd meg! Az előbb azt olvastuk a 16-ban, hogy ne járjál rágalmazóként. Utána meg azt olvassuk, hogy nyilvánosan fedd meg. Mondhatod, hogy de ez Ószövetség! Ugye az Újszövetségben egyetlen legfőbb

parancsolatunk, hogy szeretetben járjunk mindenkivel, nem szabad senkiről semmi rosszat mondani. Mit mond az Újszövetség Igéje?

1Timotheus 5,19–20.

19. Presbiter ellen vádat ne fogadj el, hanem csak két vagy három tanúbizonyságra.

20. A vétkeket mindenki előtt fedd meg, hogy a többiek is elrettenjenek.

Most akkor lehet rosszat mondani valakiről, vagy nem lehet? Most ezzel pletykálok, vagy nem pletykálok? Nagyon érdekes és olyan ellentétesnek tűnő dolog. Most akkor mondhatok rosszat, vagy nem mondhatok rosszat?

Nem mondja az Ige azt, hogy nem beszélhetünk rosszat egy emberről, hanem a pletyka ellen beszél és az ellen, hogy az örömminket leljük abban, hogy valami negatívát közlünk valaki másról. Itt ez az egész a szívről szól. Nem mondja azt, hogy gonosz, aljas, szakadást szító keverőgép emberekről nem lehet elmondani azt, amit csináltak. Hanem azt mondja, hogy ne azért tedd ezt mindenféleképpen, hogy őt lehúzd, meg megalázd, meg mindenki előtt nyilvánvaló legyen a te negatív véleményed róla, hogy minél nagyobb karaktergyilkosságot kövessél el, hogy mindenki tudja azt, hogy ő milyen jellemű ember. Nem ezt mondja. Azt mondja, hogy ne pletykáljunk, ne leljük az örömminket abban, hogy valakiről negatív dolgokat mondunk.

Nem jó dolog egyébként. Érett keresztény emberként az ember úgy lehet ezzel, hogy nem jó dolog bárkiről is negatív dolgot mondani. Nem jó dolog azt mondani, hogy egy-egy emberben nem bízok meg. Egy-egy ember ezt, vagy azt, vagy amazt csinált. Nem jó. Sokkal jobb az, ha az ember pozitív dolgokat tud mondani felebarátjáról, testvéréről. Aki szeretetben jár, az igyekszik fedezni mások hibáit és tévedéseit. Elmondom még egyszer. Aki szeretetben jár, igyekszik elfedni mások hibáit, gyengeségeit, akár a jellemhibáit is. Nem arról van szó, hogy kiemeljük és propagáljuk azt, hogy nekem mi a véleményem arról a másik emberről, hanem igyekszünk minél inkább szűk körben ezt tartani.

De ebben is lehetnek szélsőségek. Nem kell mindent a szőnyeg alá söpörni és nem kell minden bűnt titokban tartani. Egy szélsőséges példát hadd mondjak, ha például egy pedofil a gyermeked iskolájában garázdálkodik, vagy az iskola előtt, ezt nem kell szőnyeg alá söpörni. De hát nem akarom annak az embernek a jogait sérteni, hogy nyilvánosságra hozom, hogy milyen aljas ember és hazafelé molesztálja a kicsi gyerekeket! Nem erről van szó, hogy védjük a bűnt, meg védjük a gonoszt.

Vannak emberek, és fájó erről beszélni, de ki kell mondani, hogy vannak testvéreink, akik éveig voltak közöttünk és jártak közénk. Aztán egyik hétről a másikra eltűntek. Nem jellemző és nem minden évben van ilyen, de van egy-két ember, akinek meg kellett mondani, hogy az az erkölcsstelen életvitel, az, amit a gyülekezetben fü alatt csinálsz, itt nem tolerálható, ezt nem engedjük meg. Aadtunk lehetőséget arra, hogy változzon, hogy megtérjen, de nem volt hajlandó, csinálta tovább, akkor nem engedhetjük be a fertőzést a gyülekezetbe. Ez egy kemény dolog és nem azon vagyunk, hogy minél több embert kizárjunk a gyülekezetből, pont az ellenkezője a cél, de ha a háborgató jelen van, akkor az egész gyülekezet háborog. Ami miatt ma a gyülekezetben békesség van, fejlődés van, növekedés van, előrehaladás van és van jövőkép, az azért is van így, mert hoztunk kemény, szigorú döntéseket évekkal ezelőtt bizonyos emberekkel kapcsolatban. Azért vagyunk itt és azért megyünk előre.

Ennek mindig két oldala van, de a pletykálokodás semmilyen módon nem tolerálható, illetve van a pletykálokodásnak egy súlyosabb foka, amit a Biblia rágalmazásnak nevez. Ami szó szerint arról szól, hogy a másiktól állítok valami olyan dolgot, amiről tudom, hogy nem igaz, mégis mondom azért, hogy valami lelki, szellemi, anyagi, bármilyen jellegű hasznom legyen abból, hogy neki rossz a megítélése.

Mivel egy gyülekezet vagyunk, közösség vagyunk, mivelhogyan fejlődő közösség vagyunk, nem csak a pástornak kell ebben fejlődni, nem csak a vezetőknek kell ebben fejlődni, hogy ezt meglássák, helyesen és jól kezeljék szeretetben, hanem mindannyiunknak tudni kell ezt. Mert a pletykaság nem csak annak a hibája, aki mondja, hanem annak a hibája is, aki hallgatja. Úgy is mondhatjuk, hogy a pletykaság nem csak a száj bűne, hanem a fül bűne is. Mert valaki odafordítja erre a fülét, valaki

keresi ezt, valaki kutatja ezt. Ha ezt keresi, kutatja valaki, akkor meg fogja találni. Az ilyen emberek egymásra találnak a közösségben, a gyülekezetben is.

Nem tíz-húsz fős közösség vagyunk, hogy mindenkivel napi szinten tudjunk kapcsolatot tartani, de mivel egyre bővül a közösség, egyre jobban kell képnben lenni a gyülekezeti tagoknak azzal kapcsolatban, hogy a pletyka kikerülhetetlen egy közösségben. Viszont a fertőzés nagysága minimálisra csökkenthető akkor, ha a gyülekezetben lévő tagok tudják azt, hogy ha valami információ bejön hozzájuk, akkor tudják azt mondani, hogy na, ennek az információnak itt nálam van vége. Tőlem tovább nem megy, mert ez az értékrend bennem. Ez az én bibliai, keresztyén világszemléletem, élet-szemléletem, hogy ezt én így kezelem. Nem tudod elkerülni az információ áradatot, nem tudod kikerülni azt, hogy mindenfélét halljál, hazugságot, igazságot, féligazságot, megtévesztést. Évek vannak még előttünk, amikor ez felütheti a fejét. Neked tudnod kell ezt kezelni.

A pletykálkodó szája bűnössé teszi a pletykahallgató fülét, a hallgatóit, mert sok hallgató elfogadja, szereti, élvezi a szaftos információkat és tovább adja azt egy kicsit megfűszerezve. Egy kicsit megszóva, egy kicsit megpaprikázva, egy kicsit kicsinosítva, egy kicsit hozzátevé. A pletykálkodó az egész gyülekezet ellen van. A pletykálkodás keménnyé teszi az emberek szívét a másik felé, aki-ről hallod. A pletykálkodás előítéletessé tesz és a hűséget rombolja, mert a pletykálkodó nem érzi szükségesnek, hogy leellenőrizze az információ igazságtartalmát. A pletykálkodónak az a szíve vágya, hogy amit hallott, továbbadja. A Példabeszédek 20,19 mondja ezt:

Példabeszédek 20,19.

19. Megjelenti a titkot, aki rágalmazó, tehát aki fecsegő szájú, azzal ne barátkozzál.

Mondja ezt Salamon háromezer évvel ezelőtt. Azt gondolnánk, hogy a pletykálkodásnak az a magyar falusi népeletben a hatvanas években volt a csúcspontja, amikor a falusi közösségekben es-ténként kiültek az idős asszonyok munka után az utcán az akácfa alá a kispadra és megbeszélték az aznapi dolgokat. Hadd mondjam el, hogy én ezt láttam egyébként, nem a hatvanas években, hanem a nyolcvanas években falun, pont a nagymama háza előtt volt a pad. Az egyik fele az akácfához volt hozzászögelve és minden este nyáron ott ültek öten, hatan, nyolcan, tízen, nem csak asszonyok, ha-nem férfiak is és megbeszélték az éppen aktuális aznapi dolgokat. Minden este! Ez egy közösségi, gyülekezési alkalom volt. Egy olyan alkalom, amikor meg lehetett beszélni a dolgokat. Kis-gyerekként, ahogy az idősek ott beszélgettek, nem tudtam igazából hozzászólni semmit, sokat nem is voltam ott, de láttam ezt.

Az, hogy összejönnek az emberek, hogy beszélgetnek az emberek nem rossz dolog, ez jó dolog. Azt gondolom, hogy ma is sokkal többet kellene így összejönnünk, de hogy mi a cél, meg miről és hogyan beszélgetünk, az nem mindegy. Minél többet beszélgetünk, annál inkább szóba jönnek sze-mélyes dolgok, nem csak a magunké, hanem a másiké is. Itt kell okosnak lenni, hogy az ember ho-gyan fogalmaz, mit mond, mond-e egyáltalán. Hát csak azért mondom, hogy tudjál róla! Hallottad ezt? Tudtad ezt? Ez a magyar reality, de azt gondolom, hogy az egész világon ez így van, minden e-gyes közösségben. Ahol közösség van, ott a pletykálkodás felüti a fejét.

A 2Korinthus 12,20. Ha megkérdem azt, hogy szerinted Pál apostol félt-e valamitől, akkor azt mondod, hogy Pál apostol hitember, nem félt semmitől. Igen ám, de amikor írja a gyülekezetnek a második levelét, akkor a végét így zárja le, hogy van egy kis félelmem. Az eredeti görögben ez a szó azt is jelenti, hogy tartok tőle, aggodom emiatt és felsorol egy pár dolgot, hogy mi van a gyülekezetben.

2Korinthus 12,20.

20. Mert félek, hogy ha oda megyek, nem talállok majd olyanoknak, amilyeneknek szeretnék, és engem is olyannak talátltok, amilyennek nem szeretnék; hogy valamiképpen versengések, irigységek, indulatosságok, visszavonások, rágalmazások, fondorlatosságok, felfuvalkodások, pártoskodások lesznek köztetek;

Pál apostol tartott attól, hogy lesz pletyka a gyülekezetben. Volt pletyka a korai gyülekezetben? Biztos, hogy volt. Volt-e közöttünk, vagy lesz-e közöttünk? Biztos, hogy lesz. Azt hiszem, itt nem ez a kérdés, hanem az, hogy ez milyen mértékű. Az a kérdés, hogy ezt hogyan kezeljük, hogyan rea-gálunk erre, az a kérdés, hogy mi a válaszuk erre.

Pletykálgatáskor az emberek kapcsolatokat kötnek egymással, szeretnének máshoz kötődni. Igazából a pletykálgatás sokszor erről szól, hogy megpróbálnak kapcsolatokat építeni velünk, megpróbálnak kapcsolatot építeni veled. Olykor célzásokat tesznek azért, mert várják a reakciódat. Várják, hogy te erre mit reagálsz. Nem úgy megy hozzád, hogy rád önti egyből a szennyes ruhát, vagy rád önti azt a bizonyos vödört, ami tele van mindenféle undoksággal, hanem egy-két cseppet oda-csöppent és amikor te határozottan lezárod és azt mondod, hogy figyelj, ezt nem akarom hallani, akkor nem fogja a többi rád önteni, hanem megy tovább és keres valaki mást. Keres valaki olyat, aki befogadó erre, aki nyitott erre. Az emberek így megtalálják egymást előbb-utóbb.

A pletykálgató sokszor becsmérően beszél másokról. A pletykálgató sokszor lejáratja a másikat. A pletykálgató sokszor negatív információval befolyásol. Megváltoztatja a látásunkat a másikkal emberről és kihatással van a kapcsolatainkra. Figyelj, egy alapelv! Ha magunkra nézve főszabályként kezeljük azt, hogy nem pletykálunk másokról, akkor olyan embereket fogunk magunk köré vonzani, vagy olyan emberekkel leszünk kapcsolatban, akik nem pletykálnak másról. Ha mi pletykások vagyunk, akkor megtalálja a zsák a feltételt. Meg fogod találni azt az embert, aki ebben partner veled, akivel jól együtt tudsz ebben mozogni. De ha nem vagy pletykás, akkor azokat az embereket fogod megtalálni a gyülekezetben, a közösségben, akik ezt az értékrendet képviselik. Mert nem lehetséges az, hogy valaki állandóan szórja a pletykát és másvalaki pedig erre nem hajlandó, hogy hosszútávon együtt tudjanak működni, mert más az értékrend.

A gyülekezetben nagyon sokan vagyunk, nagyon sok helyről, nagyon sokfélék, nem mindenkinek ugyanolyan magas szinten van az értékrendje. De nem a megítélés, nem az elítélés, nem a vádlás, nem a kárhoztatás miatt van ma erről szó, hanem azért, hogy tanuljunk, hogy fejlődjünk, hogy érettek legyünk. Tudjuk azt, hogy mindannyian meg vagyunk ezzel kísértve, én is. Nehogy azt gondold, hogy én soha nem mondtam semmi olyat, amit nem kellett volna.

Ha te pletykás vagy, akkor olyanokkal fogsz találkozni a gyülekezetben, akik hasonlóképpen gondolkodnak erről a dologról. A baj ezzel az, hogy akik neked mondják az információkat, akik neked hordják, azok rólad is fogják mondani az információkat, amikor nem vagy ott. Tehát a pletykás ember nem csak másról pletykál neked, hanem másoknak is pletykál rólad, amikor nem vagy ott, hogy veled mit beszélt, te hogyan gondoltod, neked mi a véleményed és elmondja a te véleményed a másoknak, amivel őt már befolyásolta veled kapcsolatban.

Az a jó, ha olyan bizalom van közöttünk egymás felé, hogy ha beszélünk valamit, ha beszélünk valamiről, akkor ismerjük egymást és tudjuk, hogy amit mondtam, az ott marad nálad és nem kerül át harmadik, negyedik, ötödik személyhez. Voltak kedves testvéreink, már az Úrnál vannak, akikről tudtuk azt, hogy ha valami információt szeretnénk a gyülekezetben, akkor nem hirdetés kell, nem az újságba kell berakni, nem pulpitusról kell hirdetni, hanem el kell mondani nekik és akkor szétterjed mindenkinek. Ha valamit nem szeretnénk, hogy nyilvánosságra kerüljön, akkor neki biztos nem mondjuk el. Nagyon áldott, kedves testvér volt.

Sokszor van az, hogy a pletykálgató az információ birtokában fontosnak és értékesnek tartja magát. Beszélünk magunkról, hogy az információ birtokában sokszor értékesnek gondoljuk magunkat. Az a baj, hogy sokszor a figyelem elnyerése miatt van az, hogy szellőztetjük az információt. A pletykálgató azért mondja, amit mond, hogy a figyelem rá irányuljon, hogy én tudom, nekem ez az információ van! Sokszor sajnos egyszerűen arról van szó, hogy az illető rosszindulatú. Ahelyett, hogy titokban tartaná, ahelyett, hogy azon dolgozna, hogy az a rossz helyzet akár megváltozzon, vagy segítséget nyújtana, inkább csak a bajt tetézi. Amikor másról pletykálunk, akkor nem a saját életünkkel foglalkozunk, hanem máséval. Amikor más dolgába üjtük az orrunkat, akkor a közép-pontban nem a saját életünk van, hanem a másikké. A másik életével úgy kellene foglalkoznunk, hogy segítsük őt, hogy felemeljük őt. Minden szavunk, minden egyes mondatunknak úgy kellene elhangoznia, hogy a másikat építse, nem pedig rombolja, vagy másról rossz benyomást keltsen. Ezt nagyon jól mondja az Újszövetség Igéje, az Efézus 4,29:

Efézus 4,29.

29. Semmi romlott beszéd a ti szátokból ki ne jöjjön, hanem csak amely hasznos és szükséges az építésre, hogy kegyelmet adjon a hallgatónak.

Kegyelmet, áldást ad a hallgatónak az, amit mondasz, vagy pedig egy rossz véleményt formálsz meg a másik szívében egy harmadik emberről? Ami lehet, hogy igaz, ami lehet, hogy tény és lehet, hogy valóságos, de nem feltétlenül kell elmondani. Azt sem feltétlenül kell elmondani, ami jónak tűnik, de nem igaz. Azt sem feltétlenül kell terjeszteni, ami teljesen pozitív kicsengésű valakivel kapcsolatban, de nem ellenőrizted le az igazságtartalmát.

Veszek egy nagy levegőt, hadd mondjak egy személyes példát. Egy pozitív dolgot, negatívról biztos sokat hallottatok, de pozitívat hadd mondjak. Amikor itt pár évvel ezelőtt átköltöztünk a másik épületünkbe, mert ezt az épületet belülről felújítottuk, ki lett festve az egész. Elég nagy munka volt itt, állványok, fóliázás stb., nem kevés pénzbe került. Visszahallottam valakitől, hogy azt hallotta valakitől, hogy ezt az egészet én személyesen finanszíroztam. Ez az én adományom volt a gyülekezetnek. Mondtam, hogy tessék?! Ez egy pozitív dolog egyébként, egy elismerő dolog, nem? Úgy fölháborodtam és azt mondtam, hogy nehogymond, hogy kitől hallottad ezt, mert ez nem igaz! Ez egy pletyka. Hiába pozitív kicsengésű, hiába emeli az én nimbuszomat magasabbra, de nem igaz. Nem én finanszíroztam, hanem a gyülekezet, az egész közösség, az egyház pénze volt, az adományokból lett fizetve a felújítás. Vállalnám, hogy ha én álltam volna a költségeket, de nem, nem igaz. Ez is egy pletyka. Nem tudom, hogy itt van-e közöttünk az illető, szeretem, de nem akarom tudni, hogy ki volt az, aki ezt feltételezte pozitívan. Nem gondolnám, hogy rossz szándékú, nem gondolnám, hogy ezzel engem bántani akart, vagy ártani akart volna nekem, hanem csak úgy gondolta, hogy amúgy is építkezési vállalkozó vagyok, amúgy is itt van ez a munka, akkor biztos én. Amúgy is megtehetem, amúgy is megvan rá nekem, akkor miért ne én? És ő kitalálta ezt, csak tudod, ezzel az a baj, hogy nem igazság. Ami nem igazság, azt tudod, hogy hívják más néven? Hazugság! Ha elterjed egy hazugság, akkor kinek jó az? Senkinek nem jó, nekem se. Nem kell ilyen pozitív reklám nekem! Az igazságot mondd rólam! Azt, hogy milyen nyers vagyok, és hogy megmondom a szemedbe, ezt mondhatod, mert ez igaz.

Szóval itt ez az Efézus 4,29-ben azt mondja, hogy semmi romlott beszéd a szátokból ki ne jöjjön, ez nem csak a trágárkodásra, nem csak a káromkodásra vonatkozik. Ide tartozik minden pletyka, minden rágalmazás. Ide tartozik minden nem helyénvaló poénkodás, viccelődés. Csak viccből mondtam, csak egy poén volt! Úgy gondolom, hogy a mi Istenünk egy örömteljes, vidám Isten, nem egy depressziós valaki, aki a tenyerébe hajtja a fejét a mennyben és szomorkodik és kétségbe van esve. Ő egy boldog Isten, így hívja Őt az Újszövetség, hogy boldog Isten. Vicces Isten és nagyon jó humora van, de amikor a humor erkölcstelen, amikor a humor félreérthető, amikor a humor az, hogy biztos terhes vagy, azért ilyen nagy a hasad. Elterjednek ezek a pletykák. Vagy valaki le van fogyva, hú, biztos valami bajod van, valami problémád! Miért kell ilyeneket mondani? Viccelődjünk azzal, ami helyénvaló, de nem kell olyanokat mondani, ami nem helyes.

Mint, ahogy a panaszkodás és a siránkozás sem helyes sohasem. Ha ezt komolyan vennék a keresztyének, akkor egy teljesen új szókincset alakítanának ki a beszédükben. Ha ezt komolyan vennék, akkor nem lennének annyira felelőtlenek a szavainkkal kapcsolatban. Ha ezt komolyan vennék, akkor soha nem rombolnánk le más emberek karakterét. Ha ezt komolyan vennék, akkor nem akarnánk, hogy a másinak rossz véleménye legyen egy harmadik emberről. Ámen!

Lenne még pár gondolatom, de ezt talán majd legközelebb. Érzétek be ennyivel mára. Ez is épp elég, hogy a közösség elgondolkozzon azon, hogy vajon miért mondta ezt a pásztor, vajon miért beszélt erről és ha vannak ilyen kérdések benned, az nem baj, sőt jó dolog, csak ne süssünk ki valami saját választ, ami nem igaz. Ne adjunk olyan kérdésekre választ, amikhez saját kútfőből merítettünk. Így gyakorlatilag beleeshetünk abba a hibába, hogy úgy járunk, mint azok a Bibliában szereplő személyek, akik nem értették Isten akaratát, nem tudták, hogy mi miért történik, de hoztak rá valami emberi magyarázatot. Hiába nem volt igaz, de mégis elterjedt. Félreértésekből eretnek-tanítások születtek: Isten nem ver bottal! Ez mind hazugság! Sátáni hazugság! Inkább vizsgáljuk meg minden egyes szavunkat, mielőtt kijön a szánkon, Jézus nevében. Ámen!

Mennyei Atyánk, imádkozunk itt előtted. Szeretünk Téged, köszönjük, hogy velünk vagy, itt vagy bennünk, velünk. Köszönjük az Igédet, amely figyelmeztet, épít minket, amely megfedd minket akkor, amikor arra van szükség. A Te Igédnek vetjük alá magunkat ezzel kapcsolatban is, amit ma hallottunk. Köszönjük Neked Szent Szellem, hogy Te tudsz uralmat venni a mi szánkkal, a Te segítségével vagyunk képesek arra, hogy a szívünket megtöltsük a Te beszédeddel, a Te Igéddel és, hogy a szánkat megfékezzük, hogy ne legyen az gonosz és fékezhetetlen, lángra lobbantó. Köszönjük Szent Szellem, hogy segítesz nekünk abban, hogy a szavaink édesek legyenek és, ahogy az Efézus 4,27 mondta, olyan legyen minden mondatunk, amely hasznos és építő azok számára, akik azt hallják. Jézus nevében! Ámen!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

ELÉRHETŐSÉGEINK

Postacím: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.

Titkárság: +36 (70) 428-4144

E-mail: titkarsag.ksze@gmail.com (Kántor Ibolya)

Honlap: www.ksze.org

Könyvrendelés a titkárság elérhetőségein.

Újság szerkesztőség: oromhirado@gmail.com